

MAMA & MEISJE

Josan (30) werd dit jaar mama van Olivia.
Voor Calamaris schrijft ze over
het wel & wee van een nieuwe moeder.

Kruipen en Koorts

Het is nog wiebelig en het gaat nog niet zo vlot maar het is wel degelijk zover: Meisje kruipt. Op een knietje en een voetje dobbelt ze rond en ik vind het helemaal te gek. Alsof ik getuige ben van de evolutie in mijn eigen woonkamer. Van hulpeloos pruttelend larfje naar schaterend klauterend kindje. Ze zucht en steunt en gilt van plezier terwijl ze haar mollige handjes stevig op de grond voor zich uit zet. Ik lok haar met blokkentorens naar de overkant van het vloerkleed en moedig haar met een hoog stemmetje en enthousiast applaus aan. Als er nu iemand vreemds de kamer binnenkomt denkt 'ie vast dat ik gek ben maar het zal me een worst wezen. Meisje kruipt en ik ben mega trots. Het is voor haar lijfje keihard werken en ze heeft het er warm van. Ik voel haar bolletje en in haar nekje. Hm... ze voelt eigenlijk wel heel warm. Na een uurtje of wat besluit ik dat ik haar temperatuur op wil nemen. Het ding geeft 38 °C aan en net voordat ze gaat slapen is dat gestegen naar 38,6 °C. Oké, nu ben ik officieel ongerust. Niet te warm aangekleed leg ik haar in haar bedje en wat je juist níet moet doen als je onzeker bent, doe ik: ik ga googelen. Natuurlijk ga ik googelen. Ik typ in 'koorts baby' en de machine laat me een eindeloze lijst zien met artikelen die weten wat te doen. Ik kies een van de bovenste en zie meteen in koeienletters 'hersenvliesontsteking staan'. Ik schiet in een kramp en constateer dat ze drie van de zes verschijnselen uit de lijst heeft. Ik vind dit helemaal niks. 'Wat doen we nou?' vraag ik Vriendlief. Het is inmiddels negen uur en de doktersassistente gaat de telefoon niet meer opnemen. 'Doe es effe normaal' zegt 'ie. 'Dit slaat helemaal nergens op. Ze was gewoon super vrolijk en actief dus ga dit eens gewoon even niet lezen.' Ik weet dat 'ie gelijk heeft maar mijn moederhart is niet gerust. Voordat we gaan slapen wil ik nog een keer haar temperatuur opnemen. Op onze sokken sluipen we haar kamertje binnen. Inmiddels weten we precies welke vloerdelen kraken dus die slaan we behendig over. Heel stilletjes halen we Meisje in haar slaap uit haar slaapzakje en luiertje en moet ze even met de beentjes omhoog. 'Sorry, sorry, sorry' hoor ik mezelf fluisteren terwijl ik wacht op het piepje van het ding. Vriendlief schijnt bij met zijn telefoon. Ik kan de 36,7 °C nog net aflezen in het flauwe licht en slaak en zucht van opluchting. We sussen Meisje weer in slaap en duiken in ons eigen bed. Van euforie naar onzekerheid in 3 seconden en weer terug. Het is allemaal mogelijk. Al die zorgen die bij het moederschap horen zijn nog zo nieuw en overweldigend. Misschien ongeveer zoals de wereld is voor een baby die net leert kruipen. Ik moet er nog een beetje aan wennen maar het komt heus goed.

*Het kan: van
euforie naar
onzekerheid
in 3 seconden*